

# Zygmunt Ślusarski

---

## Horodysko, pow. Chełm

---

Informator Archeologiczny : badania 2, 242-243

---

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej [bazhum.muzhp.pl](http://bazhum.muzhp.pl), gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

HORODYSKO, pow. Chełm

Muzeum Okręgowe w Lublinie.

Badania prowadził mgr Zygmunt Słusarski. Finansowało PTA Oddział w Lublinie i Muzeum Okręgowe w Lublinie. Drugi sezon badań. Grodzisko i omentarzyno wczesno-średniowieczne i średniowieczne /XII-XIV w./.

Na grodzisku rowy sondażowe z 1967 r. objęły swoim krzyżowym układem całość majdanu, przecinając go w kierunkach: północ-południe i wschód-zachód.

Działki wytyczone w roku bieżącym usytuowano w północno-wschodniej części majdanu, między wschodnim i północnym ramieniem "krzyża".

Ogółem założono i przebadano 13 działek o wymiarach 5m x 5m /3,25 ara/, w których większość warstwy kulturowej w zależności od ukształtowania terenu wahała się w granicach od 50 cm do 130 cm.

Część działek wytyczono w miejscu kopcowatego wzniesienia, gdzie w roku ubiegłym odkryto sześć szkieletów dziecięcych. Obecnie odkryto 30 grobów szkieletowych, w tym sześć ze szkieletami zachowanymi w całości. W pozostałych wypadkach zachowały się jedynie czaszki lub kilka kości. W kilku grobach znaleziono jeden lub kilka fragmentów ceramiki i gwoździe. Część grobów posiadała wyraźne jamy grobowe, w kształcie prostokąta. Wszystkie pochówki usytuowane były głową na zachód.

W pozostałych działkach, podobnie jak w roku ubiegłym, nie natrafiono na ślady zabudowy, jedynie występujący materiał ceramiczny, drobne narzędzia i inne przedmioty żelazne, pozwalają przypuszczać, że przebywały tu grupy ludzi. Czas pobytu ludności na terenie grodziska nie był prawdopodobnie stały.

Tak materiały zabytkowe z majdanu grodziska jak i z cmentarska pozwalają datować obiekt na wiek XIII-XIV.

Na stanowisku planuje się dalsze prace wykopaliskowe.

INOWROCŁAW - miasto i powiat

Katedra Archeologii Pradziejowej i Wczesnośredniowiecznej  
Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Muzeum im. J. Kasprzowskiego w Inowrocławiu.

Badania prowadziła dr Aleksandra Cofta-Broniewska.

Finansowali: MRN i PRN w Inowrocławiu. Drugi sezon badań. Osadnictwo wczesnośredniowieczne; ślady z okresu wpływów rzymskich.

Kontynuowano akcję weryfikacji grodzisk wczesnośredniowiecznych i badań powierzchniowych. Szczegółową penetracją powierzchniową objęto peryferyczne strefy miasta oraz rejony przyległe, czyli terytorium ograniczone na pód. Notecią, ku póln. sięgające do linii Łatkowo, Gnojno, Strzemkowo i Borkowo, na wschodzie obejmujące wsie Dalkowo, Balino, Trzaski, Sikorowo i Łojewo a na zachodzie Radłówek, Sojkowo, Cieślin i Dziarnowo.

W rezultacie odkryto i zweryfikowano na terenie miasta ok. 90, a na obszarze okolicznych wiosek prawie 150 stanowisk. Naniesienie na mapę wszystkich tych punktów wykazuje wyraźną zależność gęstości osadnictwa od sieci wodnej.

Inowrocław założony został na rozległym i wysokim wzniesieniu otoczonym wokoło szerokim pasem nizin. Wzniesienie to, liczące 4 x 2 km średnicy, pozbawione jest naturalnych źródeł wody - w